

LES TRES FLORS VERMELLES

#Felicitat #Generositat #Esforç #Unmilerderondalles

Un conte us explicaré, tan bé com jo sabré, si l'escolteu el sentireu, qui no el sentirà no el sabrà. Hi havia una dona vídua que tenia dues filles, la primera filla, la Sílvia, era igual a la seva mare, arrogant i antipàtica, en canvi la seva filla petita, l'Alícia, era la viva imatge del seu pare, agraïda, simpàtica i alegre. Vivien en una caseta rústica feta de pedra. Semblava acollidora i agradable, estava situada en un poblet petit envoltat per un gran bosc. L'Alícia anava cada dia dos cops al bosc a agafar aigua de la font, però un dia l'Alícia es va trobar amb una dona gran i amb dificultats per caminar, ja que portava un bastó. Aquesta li va demanar a l'Alícia si li podia donar una mica d'aigua que portava a la galleda, l'Alícia encantada li va donar tota la que va necessitar. La senyora gran li va concedir un do, que va ser que per cada paraula que digués li sortien flors vermelles de la boca. En arribar a casa la seva mare estava molt enfadada perquè havia arribat molt tard d'anar a agafar aigua. Ella li va respondre, i en fer-ho, li van començar a sortir flors vermelles de la boca com li havia dit la dona gran. Llavors la mare envejosa en veure com li queien totes aquelles flors precioses, va voler que anés la Sílvia. Ella no volia, però al final la seva mare la va convèncer. Quan va anar a la font l'esperit del bosc es va convertir en una jove bonica i vestida com una princesa, que li va demanar aigua i la Sílvia li va dir que s'espavilés a agafar-la tota sola, per això l'esperit del bosc li va concedir el do que per cada paraula que digués li sortiria un insecte per la boca. Quan va arribar a casa la seva mare l'esperava ansiosa per veure el seu do i quina va ser la seva sorpresa quan va veure com sortien els insectes per la boca de la seva estimada filla. Així va ser com mortes de la vergonya es van traslladar mare i filla a una casa enmig del bosc i aïllades de tot i de tothom.

Des d'aquell dia, l'Alícia va començar a vendre flors pels carrers del seu petit poble per poder sobreviure. Tots comptaven amb ella per triar les millors flors per regalar o simplement per adornar els seus balcons o finestres. Les seves flors tenien un efecte màgic ja que feien feliç a tot aquell que les comprava. La seva fama creixia més i més, venia gent d'altres pobles i ciutats expressament per comprar les seves flors. Va ser tal el seu reconeixement que cert dia va aparèixer a la seva humil casa un emissari que li portava una carta molt especial. L'Alícia la va obrir amb

molta cura i nerviosisme. Era una invitació formal per visitar el gran palau Ducal, un honor reservat només per a uns pocs privilegiats. Ella va dubtar si anar o no, però la curiositat va poder més i armant-se de molt valor es va presentar al gran palau Ducal el dia i l'hora que apareixia en el missatge. L'Alícia es va sentir allà com l'ésser més petit, se sentia tan fora de lloc, un saló tan immens ple d'objectes de vidre i miralls meravellosos que feia por tocar, així que va decidir anar-se'n però en aquest precís instant, sabeu el que va passar...? Les portes del saló es van obrir de bat a bat i per la porta va entrar una dona gran que li va explicar com els meravellosos jardins que tenia el palau s'havien assecat i totes les seves flors eren marcides, cap jardiner dels que havia cridat havien aconseguit recuperar els jardins, i ella era la seva única i última esperança, seria l'Alícia capaç d'aconseguir tornar les flors als jardins ?

Ella va acceptar encantada l'encàrrec, però aquell era un repte difícil, per això es va endinsar a l'espès bosc on anys enrere l'esperit que vivia li havia recompensat la seva generositat i aquesta vegada ... La noia va tornar al palau i la màgia del bosc es va fer realitat a cada planta i en cada flor. Noves espècies de flors apareixien cada dia, semblava un miracle veure tanta bellesa sortir del no-res.

Els anys van anar passant i la noia a poc a poc va anar envellint envoltada de les flors més boniques que ningú ha vist mai fins al dia que va morir. Però el més increïble de tot va succeir després, i sabeu què va ser ...? La seva tomba sempre està envoltada de flors que mai es marceixen i cada aniversari de la seva mort, apareixen tres flors vermelles que guarden al seu interior una bonica pedra preciosa perquè sempre estigui viva en el nostre recordI tot això és tan veritat com que la rondalla s'ha acabat. I si us ha agradat bé, i si no, també.

